

DREPTUL

LEGIslaTİUNE—DOCTRINA—JURISPRUDENȚA—ECONOMIE POLITICĂ

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMANĂ SUB CONDUCEREA D-lor

C. G. DISSESCU

V. ATHANASOVICI, PAUL NEGULESCU, DEM. NEGULESCU, ALEX. CERBAN, G. MEDITANI
N. POLIZU-MICȘUNEȘTI, C. HAGI-THEODORAKY

SILIU RĂDULESCU
SECRETAR DE REDACȚIE

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
3, STRADELA SF. SPIRIDON, 3

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR

Congresul Avocaților.

JURISPRUDENȚA ROMANA.— *Inalta Curte de Casație și Justiție secția I.*— Uzufruct legal.— Dreptul de folosință al mamei
Dacă uzufructul pierdut se redobândește după desfacerea căsătoriei a doua (Ecaterina Rondos cu Stancu Dumitropol).

Secția II.— Judecător de instrucție.— Ordonanță.— Cameră de acuzare.— Opoziție.— Parte civilă. (Petre Augustin cu Ministerul Public).

Tribunalul Ilfov Secția II.— Societăți comerciale.— Aportul unei creanțe. — Cesiune. — Parte din patrimoniul unei alte societăți (Iosif Sachiroglu cu Creditul General de Comerț și Industrie).

Notă de d-l I. N. Fintescu.

C. G. Dissescu.— *Despre Ion C. Brătianu*

Congresul Avocaților

Din inițiativa Baronului Capitalei, Vineri 6 Mai a avut loc în sala de conferințe a Fundației Universitare deschiderea primului congres al avocaților din România mare.

Această adunare a reprezentanților celor 49 barouri din vechiul regat cum și din provinciile alipite a fost convocată în scopul de a pune bazele unui regim comun al avocaților din toate ținuturile românești. Ea a avut și un scop național: stabilirea legăturilor de solidaritate și înfrățire ce trebuie să existe între membrii acestei mari corporațiuni, apărătoarea dreptății și a ordinii sociale.

Președinția de vârstă revine d-lui Chiș, decanul baroului din Oradia Mare, care salutând pe colegii săi din toate barourile României întregite, a propus și s'a admis prin aclamațiuni ca biroul congresului să fie constituit astfel:

Președinte de onoare: d. Mihail Antonescu, ministru de justiție.

Președinte, d. D. Dobrescu, decanul baroului Capit.

Vice-președinți d-nii Eug. Metzianu, decan Brașov, Dr. Focșaner, decan Cernăuți; Luca Brânză, decan Chișinău și Alex. Bădulescu, decan Ialomița.

Secretar general, d. Vasile Toncescu.

După constituirea biroului, s'a luat cuvântul d-l M.

Antonescu, ministru justiției, a cărui sosire e întâmpinată cu vii aplauze. D sa salută în numele guvernului pe reprezentanții intelectualității juridice din toate unghiurile țării și mulțumește pentru cinstea ce i s'a făcut de a fi proclamat președinte de onoare. Acest congres, spune d sa, are o mare însemnătate atât din punctul de vedere național cât și din acela al unei bune distribuirii a justiției. Avocatul, prin felul profesiei sale, are un rol precumpănitor în distribuirea justiției. El prepară elementele procesului, judecătorul le controlează și decide. Dacă lucrarea avocatului este completă și conștiincioasă, opera judecătorului devine mai ușoară și mai sigură.

Advocatul ca să corespundă marelui misiuni trebuie să fie om de știință, om de caracter și om de talent.

În această frumoasă profesiune succesul cel mai sigur este al acelora cari voesc să muncească cu sârguință în studiul dreptului și al cauzelor, pe care sunt chemați să le apere.

Avocatul trebuie să fie om de caracter, cuvântul lui față de client și față de judecător să fie sfânt, să fie adevărat. Nu trebuie să existe nici o îndoielă în privința sincerității avocatului.

Avocatul trebuie să fie om de talent, adecă să aibă darul de a expune cu claritate probele și argumentele cari militează în favoarea cauzei lui.

Marele congres al avocaților români va avea și un alt efect îmbucurător.

Este natural ca barourile din diferitele provincii să aibă uzuri deosebite, reguli contradictorii, cum se întâmplă în toate țările mari. Dar cunoscându-se de aproape avocații din diferitele părți ale țării, se va ajunge cu înlesnire la unificarea de toți dorită, se va renunța la acele reguli nepotrivite profesiei și spiritului timpului și se va adopta în comun ceea ce va părea bun și potrivit pentru toți. Și astfel se va ajunge la un progres real care va ridica baroul român la înălțimea pe care o dorim cu toții.

D-l D. Dobrescu, decanul baroului de Ilfov și președintele congresului, într-o ocazie și foarte aplaudată cuvântare arată importanța cea mare a acestei adunări a avocaților din întreaga țară.

V'am chemat, zice d-sa, întâi ca frați pentru că ne era dor de frați și pentru că, deși noi am dărâmat Carpații și am secat Prutul, noi n'am trecut încă nici Carpații, n'am trecut încă nici Prutul.

Profesiunea noastră cea dintâi trece astăzi Carpații și Prutul pentru ca să aducă cuvântul dreptății. Noi suntem «țara nouă» care pentru prima oară ia cunoștință de sufletul ei comun și de inima ei comună; noi facem prima și marea descălicătoare juridică, în care vrem să cucerim țara cu cuvântul de înfrățire și dreptate.

V'am chemat și ca confrăți, pentru ca să reorganizăm profesiunea noastră și ca să ne înțelegem asupra unificării legislative. Chestiunea unificării este piatra de încercare a unirei pentru că ea este puterea cea mai delicată care atinge chestiuni naționale, morale, politice, juridice și sociologice.

În noua alcătuire a «dreptăței» noi, avocații, suntem chemați să apărăm spiritul civil, pentru ca și reforma ce va urma să se facă în acest spirit salvator, care împacă libertatea cu ordinea.

D. Dobrescu termină aducând omagiul său avocaților din ținuturile alipite, căci ei au întreținut focul naționalismului în timpul de tristă amintire a dominației dușmane.

Provinciile alipite prin glasul celor mai distinși reprezentanți au adus salutul lor de înfrățire, exprimând dorințe și făcând diferite propuneri în interesul unei bune întocmiri a legii avocaților.

D-l C. C. Arion, fiind rugat de confrății săi să vorbească, a ținut o scurtă și foarte substanțială cuvântare. Făcând elogiul profesiunii de avocat, d-sa spune că în țara noastră avocații au fost înaintașii civilizației, căci ei sunt primii cari au adus cultura Occidentului. Trebuie să salutăm cu recunoștință trecutul, să aruncăm o lacrimă asupra durerilor prin cari țara noastră a trecut pentru întregirea ei, și mai ales să prăvim cu încredere viitorul. Corpul avocaților trebuie să fie animat de două idei mari: solidaritatea și dreptatea, iar oamenii de drept să fie și oamenii dreptății.

A urmat apoi un schimb de idei cu caracter general între avocații prezenți din diferite centre juridice, după care s'a procedat la alegerea unei comisii de 33 membrii cu misiunea de a examina în prealabil anteproiectul de lege, a cărui discuție s'a început în constătuirea decanilor din 4 și 5 Mai, și a supune congresului proiectul rezultat din consimțământul avocaților din toată țara.

Această comisie s'a compus astfel:

Președinte d-l C. C. Arion; raportori: d-nii C. L. Naumescu, C. Țunescu, I. Gr. Periețeanu și Al. Veleșcu; secretar general: d-l Vasile Toncescu; membrii: d-nii Osvald Teodoreanu (Iași), dr. Bodnărescu (Cern.), Luca Brânză (Chișinău), dr. D. Kiș (Oradia-Mare), dr. Focșaner (Cernăuți), Eugen Metzianu (Brașov), Justin Nistor (Tg.-Mureșului), Justin Miron (Arad), N. Petra (Sibiu), Simion Nemeș (Cluj), Constantin Sztura (Temișoara), Niculae M. Pârvulescu (Prahova), I. Măgură, Virgil Benișache și C. G. Popescu (Covurlui), N. Niculescu (Brăila), Dem. Stoenescu (Craiova), Justin Stănescu (Buzău), Scevoa Zăgănescu (Olt), Numa Frumușanu (Gorj), Al. Bidulescu (Ialomița), Ernest Paximade (Argeș), V. Covată (Caliacra), Dionisie Ionescu (Bacău), C. Tudor (Botoșani), G. Petrovici și Chiriță Vasilescu (Ilfov).

Discuțiunea asupra principiilor generale care se vor avea în vedere de comisie în pregătirea lucrării sale, a fost continuată în ședințele care au urmat. Chestiunile care au prezentat un interes mai viu sub raportul profesional sunt acestea: condițiunile de admisibilitate, stagiul, incompetențele și jurisdicția, dacă trebuie să aparție consiliilor de disciplină sau tribunalelor ordinare. Asupra acestor chestiuni concepțiunile diferind, d-l C. C. Arion, în numele comisiei, a rugat pe reprezentanții ardeleni să fie mai concilianți făcând oarecare concesiuni spre a se putea ajunge la o mal grabnică terminare a operii de unificare.

În a treia și ultima zi a congresului, dl. V. Țunescu, în calitate de raportor, a făcut o dare de seamă asupra lucrărilor comisiei arătând modificările aduse anteproiectului și inovațiunile admise. Stagiul s'a regulamentat în așa fel ca el să fie efectiv, iar stagiarii retribuiți suficient de avocații pe lângă cari fac practica.

Privitor la stărpirea samsarilor de procese arată că prin anteproiect se aduce inovația ca actele de constatare a delictelor de samsarlăc să poată fi dressate și de un delegat al consiliului de disciplină care va înainta actul parchetului pentru a deschide acțiune publică. Pentru a înfătura autentificarea de acte greșite și a pornire proceselor temerare s'a admis, după propunerea colegilor din Ardeal, obligativitatea semnării actelor și acțiunilor de către avocați; asemenea s'a introdus și tarifele minimale de onorarii.

După ce arată și celelalte inovațiuni introduse, a terminat cerând congresului să voteze luarea în considerație a anteproiectului.

Adunarea voind a aduce un omagiu magistraturii, se propune și se aclamă următoarea moțiune:

«Avocații întruniți în primul congres al României întregite trimete salutul lor frățesc magistratilor din România Mare, preșoșii și distinșii factori în distribuirea justiției și în unificarea legislaturii.»

D. Vasile Toncescu, secretarul general, face un rezumat al debaterilor urmate și constată că toate punctele discutate și admise în principiu au trecut în proiectul revizuit de comisiune cu asentimentul tuturor, astfel că scopul congresului pentru alcătuirea unei legi unitare este atins.

Se cere deci votarea următoarei moțiuni prezentată de dl. Dr. E. Metzianu, decanul Baroului din Brașov, și se admite în unanimitate:

MOȚIUNE

«Congresul avocaților din România-Mare, întrunit la București în zilele de 6, 7 și 8 Mai 1921, mulțumeste organizatorilor săi pentru prilejul ce a dat confrăților din toată țara de a se cunoaște și a conlucra la elaborarea unui proiect de lege unitară pentru organizarea corpului de avocați.

«Aprobând tendințele anteproiectului elaborat de comisiunea baroului de Ilfov, congresul exprimă dorința unei severe selecționări intelectuale și morale a corpului avocaților.

„Pentru realizarea acestei selecționări, congresul consideră necesar stagiul profesional și examenul de admitere în Corp.

„Congresul exprimă deasemenea dorința unirei și autonomiei corpului avocaților și e de acord cu instituirea unei uniuni a corpului avocaților din toată țara, având o comisiune permanentă cu sediul în București, precum și cu măsurile ce scot Corpul de sub controlul oricărei alte autorități decât a Corpului însuși.

„Congresul luând în considerație proiectul baroului de Ilfov cu modificările ce i s'au adus de comisiunea instituită de congres, dă mandat acestei comisiuni de a da proiectului redactarea definitivă și a solicita ministrului justiției a-l depune și susține în parlamentul țării».

Congresul decide ținerea viitorului congres în 1922 la Cluj și delegă comisiunea sa permanentă a lua măsurile necesare în acest scop.

Cu aceasta, lucrările congresului fiind terminate, dl. Dobrescu rostește câteva cuvinte de mulțumire tuturor avocaților cari au contribuit la succesul acestui congres, prima încercare reușită a unificării legislațiunii din vechiul regat și țările alipite.

Cuvântarea președintelui a fost acoperită cu aplauze și aclamațiuni unanime.

Seara a avut loc în sala pașilor perduți din Palatul de justiție un splendid banchet, la care pe lângă cei 250 avocați cari au participat la congres, au luat parte și d-nii Miniștrii M. Antonescu, Tache Ionescu și Trancu-Iași.

S'au ținut toasturi entusiaste și s'a sărbătorit reușita primului congres al avocaților, care a decurs

într'un spirit de armonie și cordialitate de cel mai bun augur pentru opera de unificare a tuturor instituțiilor de drept ale României Mari.

— — —
Toastul d-lui Mihail Antonescu, Ministrul Justiției, la banchetul Avocaților din seara de 8 Mai 1921.

Domnilor,

Suntem toți bucuroși că ne găsim împreună la un banchet colegial pentru a sărbători înfrățirea avocaților din toate ținuturile României Mari. Acum 18 ani, la 7 Noembrie 1903, după ce fusesem ales pentru prima oară decan, am fost deasemenea strâns la un banchet pentru a sărbători schimbarea ce se manifestase în spiritul baroului de atunci.

Cu acea ocaziune am ridicat un toast pentru progresul magistraturei și baroului în România. Dorințele ce exprimam au fost realizate, căci cine poate tăgădui că între baroul de atunci și cel de astăzi este o deosebire însemnată, și că acum ne găsim mult mai bine în toate privințele?

Iar în ceea ce privește magistratura este evident că mari îmbunătățiri au fost realizate. Ca să ne convingem de prestigiul magistraturei noastre n'avem decât să privim ceea ce se petrece în jurul nostru. Toate guvernele, toate partidele, când au nevoie de oameni de știință, de oameni imparțiali, cari să le ajute în mersul treburilor publice, s'au adresat numai la magistrați.

Magistratul este pentru toți tipul omului capabil, omului imparțial și just, al cărui concurs este necesar în atribuțiunile cele mai diverse (aplauze). Și când în politică a fost nevoie pentru alegeri de o stâncă, care să oprească și să potolească pasiunile ce se desfășoară cu atâta violență, tot la magistratură s'a recurs (aplauze).

Fiindcă sunt așa de fericit, încât pot să constat împreună cu Dv. că urările mele dela 1903 au fost realizate, voi repeta și acum toastul de atunci pentru magistratură și barou. Să trăiască magistratura română și baroul român (aplauze).

Principala ocupațiune a congresului avocaților a fost de a se face un proiect de lege pentru toate barourile din România Mare. E foarte bine, preocuparea Dv. este legitimă. Inșă să nu uităm că proiectele ce alcătuim, că legile ce votăm sunt vremelnice, că în legislațiune ceea ce se crede azi perfect, mâine se critică și se schimbă. Ceea ce este înșă mai trainic, mai solid și mai bine făcător decât orice lege scrisă este tradițiunea cea bună, obiceiurile ce se formează în viața de toate zilele, în nevoile ce întâlnim la fiecare pas. Tradițiunea este legea, care se infiltrează încetul cu încetul în sufletul omului, în fibrele lui, în sângele lui. Această lege este mai durabilă, ea se transmite fără zgomot, fără voturi, din generațiune

În generațiune și formează patrimoniul sfânt al unei națiuni, al unei profesii. Și dovadă că așa este, ne-o dă baroul francez, care guvernat prin decretul din 1810 și cu deosebire prin uzurile tradiționale, strălucește prin știință, prin talent și mai cu seamă printr'o corectitudine exemplară.

Baroul nostru este organizat după cel frances și suntem mândri a constata progresele ce am realizat în această înaltă profesiune. Preocuparea noastră constantă trebuie să fie de a introduce uzurile necesare, pentru a întări această instituțiune și de a le transmite tinerilor avocați, cari sunt destinați a menține demnitatea și strălucirea baroului (aplauze).

Urez dar magistraturei noastre să ajungă la acel apogeu ca sentințele sale să fie o adevărată evanghelie a dreptății, și avocaților ca pledoariile lor să fie rezultatul studiului serios și convicțiunii profunde în dreptatea cauzelor ce susțin (aplauze prelungite).

D-l Mihail Antonescu, Ministru Justiției, ca președinte de onoare al congresului avocaților a trimis Magestății Sale Regelui următoarea telegramă:

Avocații din România Mare întruniți la București în ziua de 6 Mai 1921 în primul lor congres, fiind pătrunși de sentimentele de admirațiune și devotament către Tron și Dinastie, roagă pe Majestatea Voastră să binevoiască a primi omagiile lor respectuoase.

Să trăiți Majestate.

Să trăiască Majestatea Sa Regina.

Să trăiască Familia Regală.

La care Majestatea Sa Regele a binevoit să răspundă astfei:

Domnul Mihail Antonescu, Ministerul Justiției, Președintele de Onoare al Congresului avocaților, București..

„Adânc mișcat de omagiile de devotament și lealitatea către Tron și Dinastie ce congresul avocaților din România Mare Imi supune prin D-voastră, vă rog să fiți pe lângă toți interpretul viilor Mele mulțumiri și al urărilor ce din toată inima fac pentru propășirea acestui corp de elită al țării noastre. Fie ca barourile din toate ținuturile românești să ajungă, la olaltă cu distinsa noastră magistratură, să țină facla luminoasă a celui *jus romanum* care, pe lângă *pax romana* a preamăriților strămoși, este și astăzi temeliea civilizației lumii întregi, călăuzindu-se totdeauna de cele trei mari principii: *Honeste vivere, neminem laedere, suum cuique tribuere*“.

Ferdinand

JURISPRUDENȚA ROMANĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE.

SECȚIA I

Audiența dela 22 Febroarie 1921

Președenția d-lui G. V. Buzdugan, președinte.

Ecaterina Rondos cu Stancu Dumitropol

UZUFRACT LEGAL. — DREPTUL DE FOLOSINȚĂ AL MAMEI. — TRECEREA EI ÎN A DOUA CĂSĂTORIE. — ÎNCETAREA DREPTULUI DE FOLOSINȚĂ. — DESFACEREA CĂSĂTORIEI. — DACĂ REÎNVAZĂ UZUFRACTUL-LEGAL. — ART. 338 ȘI 340 C. CIVIL.

Dreptul de uzufruct legal acordat mamei prin art. 338 c. civil, odată stins prin trecerea ei în a doua căsătorie și folosința averii fiind din acest moment dobândită de copii, ea nu mai poate fi luată înapoi de mamă în caz de desfacerea celei de-a doua căsătorii fără vre-un text formal care să prevadă anume aceasta, text care nu există în codul civil.

No. 125. — Respins recursul făcut de Ecaterina Rondos contra deciziei No. 76 | 920 a Curții de apel Constanța dată în proces cu Stancu Dumitropol.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l consilier V. Bassy.

S'au ascultat d-l avocat Sadoveanu în desvoltarea motivului de casare și d-l procuror Al. N. Gane în concluziuni pentru respingere.

Curtea deliberând,

Asupra motivului de casare tras din violarea art. 340 c-civil și interpretarea greșită dată ultimului aliniat al acestui articol.

Având în vedere diciziunea supusă recursului din cere se constată că recurenta Ecaterina G. Rondos, în urma încetării din viață a soțului său G. Rondos, depe urma căruia a rămas copii minori, a trecut în a doua căsătorie cu P. Gunaris din care a rezultat o copilă;

Că această a doua căsătorie desfăcându-se după câțva timp, Ecaterina Rondos a cerut la Tribunalul Constanța să i se recunoască din nou dreptul la uzufructul legal ce avusese conform art. 338 c. civ. asupra averii copiilor rezultați din prima căsătorie și pe care îl pierduse prin trecerea sa în a doua căsătorie potrivit art. 340 c. civil.

Că Tribunalul prin jurnalul No. 16577 | 920 i-a respins această cerere; că în contra acestui jurnal făcând apel, Curtea din Constanța, prin deciziunea No. 76 din 11 Noiembrie 1920, i-a respins apelul și cererea de a i-se recunoască dreptul la redobândirea uzufructului legal, iar pentru a da această soluție, Curtea întreprêtează dispozițiunile art. 340 din c. civil, în sensul că uzufructul legal al mamei, odată desființat prin trecerea ei în a doua căsătorie, nu mai poate să rămâie nici atunci când aceasta a doua căsătorie a fost desfăcută;

Considerând că Curtea de apel judecând astfel a dat o justă interpretare art. 340 din c. civil al cărui text e formal în sensul că mama care va trece în a doua căsătorie, nu va mai avea dreptul la folosință

în averea copiilor rămași din prima căsătorie fără a adăoga nimic în ce privește reinvoierea acestui drept în cazul vreunei eventuale desfaceri a celei de a doua căsătorii;

Că, dreptul de uzufruct legal, acordat mamei prin art. 338 c. civ., odată stins prin trecerea ei în a doua căsătorie și folosința averii fiind din acest moment dobândită de copii, ea nu le mai poate fi luată înapoi fără vr'un text formal care să prevadă anume aceasta, text care nu există în codul civil.

Considerând că această intențiune a legiuitorului de a nu face nici-o distincțiune între cazurile când cea de a doua căsătorie a rămas definitivă și acelea în care a fost desfăcută la rândul ei, să învederează, de altfel, și din dispozițiunile art. 347 și 348 c. civil care dispun că mama tutrice, care trece în altă căsătorie, pierde tutela legală a copiilor din întâia căsătorie, rămânând tutoare dativă obligată a da socoteli împreună cu noul său soț, nerezultând din nici-un text de lege că această a doua căsătorie desfăcându-se, mama își mai poate recăpăta tutela legală pierdută;

Că dar, Curtea de apel ținând seama de toate considerațiunile mai sus expuse, a dat o justă interpretare și a făcut o bună aplicațiune a art. 348 c. civ.

Că astfel fiind, motivul de casare este neîntemeiat, iar recursul urmează a fi respins.

NOTA.—Chestiunea dacă desfacerea căsătorii de al doilea, contractată de mamă, are sau nu de efect pentru dînsa redobîndirea folosinței legale pierdută prin această însoțire, este controversată. După opinia generală consacrată de Inalta Curte prin decizia ce publicăm mai sus, uzufructul se consideră ca stins pentru totdeauna, fiindcă nici-un text de lege nu l face să renască. A se vedea în sensul părerei contrare D. Alexandresco, t. II, p. 526 și articolul său din *Dreptul*, 1901, No. 85, p. 817.

SECȚIUNEA II.

Audiența, dela 21 Ianuarie 1921

Președenția d-lui Gh. Stoicescu, președinte

Petre Augustin cu Ministrul Public

JUDECĂTOR DE INSTRUCȚIE.—ORDONANȚĂ.—NOTIFICAREA EI.—DOMICILIUL ALES DE PARTE.—ART. 137 AL. 4 PR. PENALĂ.

CAMERĂ DE PUNERE SUB ACUZARE.—OPOZIȚIE CONTRA ORDONANȚEI JUDECĂTORULUI DE INSTRUCȚIE.—DACĂ POATE FI ADRESATĂ LA GREFA CABINETULUI SĂU.—ART. 137 AL. 6 PR. PENALĂ.

CAMERĂ DE PUNERE SUB ACUZARE.—DREPTUL PĂRȚII CIVILE DE A ATACA ORDONANȚA JUDECĂTORULUI DE INSTRUCȚIE PRIN CARE SE ADMITE PUNEREA ÎN LIBERTATE PROVIZORIE.—ART. 127 ȘI 137 PR. PENALĂ.

1. Din dispozițiunile art. 137 al. 4 pr. penală, potrivit căroră notificarea ordonanței judeului de instrucție se face la domiciliul ales de parte, nu se poate deduce vre-o decădere contra părții dacă nu a făcut declarație formală de alegere de domiciliu, atunci când această parte domi-

liind chiar în orașul de reședință al tribunalului indică în mod clar și precis adresa sa în acel oraș.

2 Fiind de principiu că în materie corecțională orice petițiune de atacare a unei hotărâri se face prin grefa instanței a cărei hotărâri se atacă, urmează că și opozițiunile la camera de acuzare în contra ordonanțelor judeului-instructor pot fi înaintate prin grefa cabinetului său.

3. Deși prin art. 127 pr. penală se deschide calea apelului la Camera de acuzare numai procurorului și inculpatului în contra hotărârilor date de tribunal în camera de consiliu asupra confirmării sau infirmării mandatelor de arestare de aci nu se poate trage concluzia nelogică și restrictivă, că prin acest fapt s'ar fi suprimat însuși dreptul părții civile de a ataca ordonanțele judeului-instructor, în cazurile anume specificate de art. 137 pr. penală,

No. 12. — Respins recursul făcut de Petre Augustin în contra deciziunii Camerei de punere sub acuzare depe lângă Curtea de apel din București No. 595/920.

S'au ascultat: d. avocat N. Curpen în dezvoltarea motivelor de casare și d-l Procuror Al. Dem. Oprescu care a conchis la admiterea recursului.

Curtea deliberând,

Având în vedere deciziunea supusă recursului, din care rezultă că prevenitul Petre Augustin a fost dat în judecată pentru faptul de tănuire la delictul de abuz de încredere săvârșit de Iacob Iosef în prejudiciul Băncii Cerealiștilor, care s'a constituit parte civilă; că prevenitul a fost lăsat în libertate de judele-Instructor al cabinetului 7 Ilfov, de sub puterea mandatului de arestare ce dase contra lui, prin ordonanța de zi din 13 Septembrie a. c.; că pentru liberarea sa, judele-instructor motivează, între altele, că asupra prevenitului s'a găsit suma de 24.000 lei, care poate servi drept cauțiune că se va prezenta la toate înfățișările; că, în contra acestei ordonanțe, făcându-se opoziție de partea civilă, camera de punere sub acuzare depe lângă Curtea de apel din București, prin decizia No. 595 | 920, reformează ordonanța judeului-instructor și dispune ca prevenitul să fie menținut, arestat;

Având în vedere că, în primul rând, recurentul pretinde că s'ar fi violat dispozițiunile art. 137 pr. pen. prin aceia că opoziția părții civile ar fi fost tardivă, de oarece reclamanta nefăcând alegere de domiciliu, termenul curge dela data ordonanței judeului-instructor;

Având în vedere că art. 137 al. 4 prescrie că termenul de opoziție la camera de acuzare curge dela

pronunțare numai în ce privește opoziția procurorului, iar termenul opozițiunii părții civile și a prevenitului nearestat este de trei zile de la notificarea ordonanței; că, dacă prin textul de mai sus se prevede că notificarea are a se face la domiciliul ales de parte, nu se poate trage vre'o concluziune de decădere contra sa, atunci când această parte, domiciliind chiar în orașul de reședință al Trib., indică în mod clar și precis adresa sa, în orașul de reședință.

Că, intrucât în speță partea civilă, Banca Cerealiștilor, arată ca sediu al său orașul București, unde s'a deschis acțiune publică contra prevenitului, nu mai era necesar să facă o declarațiune formală de alegere de domiciliu, singura indicare a adresei echivalând în acest caz cu domiciliul ales; că, deoarece ordonanța opozată nu fusese notificată părții civile, cu drept cuvânt Camera a socotit în termen acea opoziție;

Având în vedere că, în al doilea rând, se pretinde de recurent că opozițiunea părții civile ar fi neregulată, deoarece nu a fost adresată Camerei de punere sub acuzare, ci grefei cabinetului de instrucțiune;

Considerând că, dacă art. 137 al. 6 prevede că opoziția trebuie făcută către Camera de acuzare, de nicăeri nu rezultă însă că nu poate fi depusă și înaintată prin grefa cabinetului de instrucțiune;

Că, din contră, fiind de principiu că în materie corecțională orice petițiune de atacare a unei hotărâri se adresează prin grefa instanței a cărei hotărâre se atacă, urmează că și opozițiunile la camera de acuzare în contra ordonanțelor judeului-instructor, pot fi înaintate prin grefa cabinetului său;

Că, întru cât în speță, partea civilă a adresat petițiunea de opoziție camerei de punere sub acuzare, pe lângă care a alăturat și memoriul cerut în asemenea materie, și apoi le-a depus spre înaintare la grefa cabinetului 7, a cărui ordonanță o atacă, opoziția este regulat introdusă, iar motivul devine neîntemeiat;

Având în vedere că, în ultimul rând, recurentul tinde la anularea deciziunii atacate, pe motiv că opozițiunea părții civile ar fi inadmisibilă în contra ordonanței prin care s'a dispus punerea sa în libertate provizorie, deoarece pretinde că acțiunea publică nu aparține decât Ministerului Public; că, în fine opoziția părții civile, nefiindu-i comunicată, prevenitul ar fi fost lipsit de dreptul de apărare, neputând prezenta memoriu la Cameră;

Considerând că, după art. 137 al. II pr. penală, partea civilă poate forma opozițiune către Camera de acuzare la ordonanțele date de judele-instructor în cazurile prevăzute de art. 117, 129, 130, 132 și 524 din acea procedură;

Că, legea asupra libertății individuale din 15 Martie

1902 neaducând nici-o restricțiune asupra dreptului părții lezate printr'un fapt delictuos de a ataca la instanța superioară ordonanța judeului instructor prin care s'a dispus punerea în libertate a prevenitului, trebuie ca acest drept, formal consacrat prin text, să-și producă toate efectele;

Că, dacă art. 127 din aceeaș procedură deschide calea apelului la Camera de acuzare, numai procurorului și inculpatului în contra hotărârilor date de Tribunal în camera de consiliu, asupra confirmării sau infirmării mandatelor de arestare, nu se poate trage concluziunea nelogică și restrictivă, că prin acest fapt s'ar fi suprimat însuși dreptul părții civile de a ataca ordonanțele judeului-instructor, în cazurile anume specificate de art. 137;

Că, sediul materiei în această privință rezidă în art. 117 pr. penală, la care se referă și trimite art. 137 când deschide părții civile dreptul de a ataca ordonanța judeului-instructor cu privire la libertatea provizorie;

Că, în adevăr, în această din urmă situație partea vătămată, care se constituie parte civilă dinaintea instanței represive punând în mișcare însăși acțiunea publică, are interes de a se lua toate măsurile de garanție, pentru ca infractorul să nu poată scăpa de sub mâna justiției; că, prin urmare, dreptul de opoziție în contra ordonanței prin care s'a dispus lăsarea în libertate a prevenitului, fiind formal deschis, bine Camera a primit opoziția părții civile;

Considerând că, în ce privește lipsa notificării opozițiunii, nu poate constitui un motiv de anulare, întru cât legiuitorul nu a prescris în mod obligator decât notificarea opozițiunii procurorului general depe lângă Curtea de Apel, iar nu și aceia a părții civile.

Că deaceia, recurentul fiind neîntemeiat, urmează a se respinge.

TRIUNALL ILFOV, SECȚIA II C. C.

Audiența dela 15 Martie 1919

Președenția d-lui S. Rădulescu judecător

Ioșef Sachiroglu cu Creditul General de Comerț și Industrie
SOCIETĂȚI COMERCIALE.—APORTUL UNEI CREAȚE.—CESIUNE.—VÂNZARE.—ADUCEREA CA APORT SOCIAL A UNEI PĂRȚI DIN PATRIMONIUL UNEI SOCIETĂȚI EXISTENTE. ART. 80 C. COM.

Faptul că o societate aduce o parte din patrimoniul său ca aport în altă societate, fie existentă, fie care se crează, operează o transmisiune a bunurilor aduse ca aport, care es definitiv din patrimoniul societății care aportă pentru a intra în patrimoniul societății celeilalte, primind

ca preț al acestui aport acțiunile societății care l'a primit, astfel că în acest caz nu poate fi vorba de o simplă fracționare a patrimoniului aceleiași societăți, fiecare din cele două societăți având personalitatea sa distinctă.

No. 249.— Admisă acțiunea intentată de către Iosef Sachiroglu contra Societăților «Creditul General de Comerț și Industrie» și Generala de Comerț și Industrie.

S'au ascultat d-nii avocați Gh. Athanasiu pentru reclamant și T. Alexandrache pentru societățile pârâte,

Tribunalul,

Având în vedere acțiunea intentată de către Iosef Sachiroglu cu petiția înregistrată la No. 2032/1921, contra Societății „Creditul General de Comerț și Industrie” și contra Societății „Generala de Comerț și Industrie”, prin care cere ca să se declare reziliat contractul de închiriere al imobilului din Calea Victoriei, No. 164, autentificat de Tribunalul Ilfov sec. Notariat la No. 17.348/1920, și în consecință să se ordone evacuarea numitelor societăți din acest imobil;

Având în vedere actele din dosar și susținerile orale și în scris ale părților;

Având în vedere că, în fapt, se constată următoarele:

Între reclamantul Iosef Sachiroglu și Societatea „Creditul General de comerț și Industrie” intervine în luna Iulie 1920, un contract de închiriere prin care se închiriază societății pârâte prăvălia și parte din imobilul din Calea Victoriei, No. 164, astfel cum se prevede în contract, pe termen de 3 ani și 6 luni su începere dela 26 Octombrie 1920. Între alte condițiuni se mai stipulează în contract că subînchirierea sau cesiunea totală sau parțială sub orice formă este interzisă chiriașei fără consimțământul înscris al proprietarului, prevăzându-se în acelaș timp și pactul comisoriu expres în caz de nerespectarea obligațiunilor luate de chiriaș.

În adunarea generală dela 12 Decembrie 1920, Societatea „Creditul General de Comerț și Industrie” încheind un contract de exploatarea atelierelor C. F. R. Grivița, se hotărăște lichidarea tuturor celorlalte afaceri sociale, între care și secțiunea de automobile și accesorii, al cărei comerț se exercită în imobilul reclamantului, iar imediat prin actul constitutiv publicat în „Monitorul Oficial” No. 212 din 25 Decembrie 1920, se înființează o nouă societate anonimă pe acțiuni „Generala de Comerț și Industrie” în care, printre alți subscriitori, vine și societatea „Creditul General de Comerț și Industrie” care aduce ca aport social între altele activul și pasivul său, magazinul din calea Victoriei No. 164, cu toate mărfurile, edecurile și creanțele, aport evaluat în total la suma de 9.000.000 lei.

Față de această situațiune, reclamantul Iosef Sachiroglu intentă această acțiune prin care cere rezilierea contractului de închiriere motivată prin faptul că Societatea „Creditul General de Comerț și Industrie” prin aducerea ca aport în societatea Generală de Comerț și Industrie o prăvălie din Calea Victoriei 164, a cedat prin aceasta contractul de închiriere, contravenind astfel dispozițiunilor contractului care prohibea acst fapt.

Având în vedere că pârătele societăți se opun la cererea de reziliere susținând că, în speță, nu poate fi vorba de o cedare de contract, de oarece cedarea unui contract constituie o vânzare de drepturi ceacear implică trecerea contractului dintr'un patrimoniu în altul pe un anumit preț; ori, în speță, prin operațiia intervenită nu se face decât o fracționare a aceluiași patrimoniu, capitalul societății «Creditul General de Comerț și Industrie», o parte trecând în contractul de exploatare a C. F. R. Grivița, iar altă parte în Societatea «Generală de Comerț și Industrie».

Având în vedere că astfel fiind, chestiunea de drept care urmează a fi rezolvată de Tribunal, este aceea de a se ști dacă prin actele juridice încheiate între societatea „Generală de Comerț și Industrie” cu Societatea «Generală de Comerț și Industrie», a fost transmis sau cedat și contractul de închiriere a cărui reziliere se cere.

Considerând că, în drept, prin faptul că o societate aduce o parte din patrimoniul său ca aport în altă societate, fie existentă, fie care se creiază, se operează a transmisiune a bunurilor aduse ca aport, care es definitiv din patrimoniul societății care aportă, pentru a intra în patrimoniul societății celelalte, primind ca preț al acestui aport acțiunile societății care la primit astfel că în acest caz nu se poate susține că este o simplă fracționare a patrimoniului aceleiași societăți, fiecare din cele două societăți având personalitatea sa distinctă una de alta,

Având în vedere că, în speță, societatea «Creditul General de Comerț și Industrie» aducând ca aport în patrimoniul societății „Generala de Comerț și Industrie” și fondul de comerț din Calea Victoriei No. 164, care cuprinde și dreptul de închiriere, a contravenit dispozițiunilor art. 6 din contract, care prohibă cesiunea sub orice formă a contractului de închiriere, și deci pactul comisoriu urmează a-și produce efectul, operând rezilierea de drept a contractului de locațiune.

Că, astfel fiind, acțiunea de față urmează a fi admisă, a se declara reziliat contractul de închiriere intervenit între reclamant și pârătele societăți, și a se ordona evacuarea pârătelor societăți.

Văzând și dispozițiile art. 1 și urm. legea proprietarilor; Pentru aceste motive, admite acțiunea.

Semnat. S. Rădulescu.

NOTA.—Litigiul, care a dat ocaziune sentinței de față, purta asupra naturii aportului în societate a unor bunuri, ce nu sunt sume de bani.

Este știut că aportul social poate consta nu numai în sume de bani, ci în orice bunuri economice, cum sunt în special creanțele.

Când se constituie o societate, noii asociați pot fi persoane fizice, dar și societăți comerciale. Mai mult societățile comerciale azi sunt cele ce iau inițiativa constituirilor de noi întreprinderi sub forma mai ales a societăților anonime.

Când prin urmare la constituirea unei societăți se aduce ca aport bunuri ce nu sunt sume de bani, și mai precis, când se aduce ca aport o creanță, care este natura și efectele acestui aport?

În doctrină nu se discută un lucru, trecerea ceanței dintr'un patrimoniu într'altul. Toți autorii sunt de acord că cel ce varsă într'o societate o creanță, în

cetoază de a mai fi titularul acelei creanțe. Creanța intră în patrimoniul societății celei noi¹⁾. Dar dacă toți autorii sunt de acord asupra acestei cesiuni, discuțiunea începe imediat ce trebuie să se precizeze ce anume natură are negoțul juridic, care face ca creanța să treacă dintr'un patrimoniu într'altul.

Majoritatea autorilor văd în această trecere dintr'un patrimoniu într'altul, o cesiune²⁾. În sprijinul acestei doctrine stau argumente trase din texte de lege. Așa codul comercial în art. 81 (art. 80 italian) stabilește o derogare dela regulile generale ale cesiunii și agravează obligația de garanție a celui ce aporțează o creanță. Ori, când s'a redactat art. 80 italian, legiuitorul asimilă aportul unei creanțe cu vânzarea unei creanțe, după cum asimila aportul unui bun corporal cu vânzarea aceluși bun, și numai în mod excepțional nu s'a mulțumit cu principiul cesiunii relativ la garanție. De aci nevoia introducerii dispozițiunii ce citim în art. 81 (80 italian).

Sunt însă și autori cari, deși văd în conferirea unei creanțe o transmisiune, totuși nu recunosc că acest negoț poate fi o cesiune, căci o cesiune însemnează o vânzare a creanței, adică la o asemenea operațiune se cere un vânzător, un cumpărător și un preț, pe când la conferire, se zice, asociații nu-și vând bunurile, nu există preț, iar toate părțile sunt animate de *affectio societatis*³⁾.

Orice părere s'ar admite, a doctrinei dominante sau a minorității, un principiu rămâne sigur: prin conferire se transmite bunul economic societății celei noi, care devine titulara aceluși bun, acelor drepturi.

Societățile pârâte se apărau în procesul judecat de de Trib. Ilfov S. II susținând că aportul—conferirea—nu este o vânzare a creanței, adică o cesiune, deci nu se putea aplica sancțiunile contractului; însă părțile societății nu vedeau, că chiar nefiind vorba de o cesiune, avem totuși o transmisiune de drepturi de folosință a unui imobil, drept ce se interzicea prin însuși contractul de locațiune. Contractul nu admitea ca altă persoană, decât locatară, să se folosească de imobil. De obicei o altă persoană se folosește când este o sublocațiune, dar sunt și cazuri când fără a avea o sublocațiune, se transmite dreptul de folosință și unul din aceste cazuri este conferirea la constituirea de noi societăți.

1) *Manara*, Delle società e delle associazioni commerciali, I, n. 98; *Margheri*, Commento al Codice di commercio, II, n. 197; *Pacifici Mazzoni*, Istituzioni di diritto civile italiano, V, p. 306; *Rodino* Società civile, în Digesto italiano, n. 288; *Laurent*, XXVI, n. 245; *Pont*, Traité des sociétés civiles et commerciales; *Gullouard* Traité de la vente et de l'échange éd. 2-a, II, n. 795; *Lyon Caen et Renault*, II, n. 21; *Nyssens et Corblau*, Traité des sociétés commerciales, I, n. 110, 111.

2) În acest sens: *Rodino*, *Pacifici-Mazzoni*, *Margheri*, *Laurent*, *Lyon Caen et Renault*, în locurile citate în nota precedentă.

3) *Manara*, *Gullouard*, *Nyssens et Corblau*, în locurile citate.

Fiecare societate este o persoană juridică separată, chiar dacă sunt interesate una cu alta, chiar dacă parte din acționari sunt asociații mai multor societăți, și așa putea zice, fără a greși, că există mai multe societăți, dacă întrunesc elementele cerute de lege, și atunci când aceiași asociați sunt acționarii exclusivi ai tutulor acelor societăți, deoarece ceea ce distinge o societate de alta, nu este persoanele cari posedă acțiunile într'un moment dat.

Bine a judecat Tribunalul când a ordonat evacuarea, deoarece contrar contractului de locațiune, se transmisesse drepturile unei terțe persoane, adică unei societăți alta decât cu care se contractase; iar sentința este clară, precisă și convingătoare.

I. N. FINTESCU
Magistrat

ION C. BRĂTIANU

Viața omului. — Omul politic și de Stat.

*Expunere orală făcută de dl C. G. Dissescu
la Cercul de Studii sociale în seara
de 11 Mai 1921.*

Conferința Dlui Dissescu a fost o sintesă asupra vieții lui I. Brătianu: viața omului, a omului politic, a omului de Stat. A o resuma e foarte greu. Vom arăta capitolele principale: Dl Dissescu în prima parte vorbește: 1) de originile Brătienilor; 2) de psihologia omului; 3) de studiile și lucrările lui la Paris; 4) de legăturile lui Ion Brătianu cu oamenii politici ai Franței; 5) de mergerea marelui naționalist în Transilvania în 1850 și 1851; 6) de activitatea lui la întoarcerea la Paris în vederea convențiunii; 7) de întoarcerea în țară, de ministerele ce a ocupat; 8) de retragerea de la guvern și traiul la Florica.

În partea a doua, conferențiarul vorbește de luptătorul politic, de întemeietorul partidului politic, de calitatea lui ca șef, de marea autoritate morală ce avea. Expune curajul și jertfa lui, arestările politice, procesul politic de la Paris în 1852 și 1854, arată ce a făcut între 1857 și 1867, cum a fost chemat la guvern și ce a făcut trecut în opoziție și în acțiunea întreprinsă la Mazar Pașa. Expune guvernul lui de la 1877 care a proclamat independența, a făcut Resbelul, a trecut Dunărea, a restălmăcit în aplicare art. 44 al tractatului dela Berlin, a luptat pentru Basarabia, a salvat Dunărea, a resistat unei opozițiuni violente, a făcut revizuirea constituțională și cele l'alte reforme.

După ce arată cauzele opozițiunii și disidența, vorbește de retragerea lui de la guvern.

Conferința a fost ascultată de un numeros auditor timp de 2 ore cu o atențiune încordată și conferențiarul foarte aplaudat și felicitat.